

Duik in het duister

Van Clive Cussler verschenen eerder bij The House of Books:

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Wassende maan
Poorten van Hades
Duivelsadem
Trojaanse Odyssee
De schat van Khan
Zwarte wind
Het logboek
Dodelijk tij
Vixen 03

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

De storm
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Serpent
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud

ISAAC BELL-AVONTUREN

De spion
De saboteur
De jacht

Clive Cussler

en Dirk Cussler

Duik in het duister

the house of books

Oorspronkelijke titel

Night Probe!

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 1981 by Clive Cussler Enterprises, Inc.

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 1982 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Pieter Cramer & Wim Sanders

Omslagontwerp

Loudmouth

Omslagillustratie

Arthur Haas

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4211 6

ISBN 978 90 443 4212 3 (e-book)

D/2013/8899/163

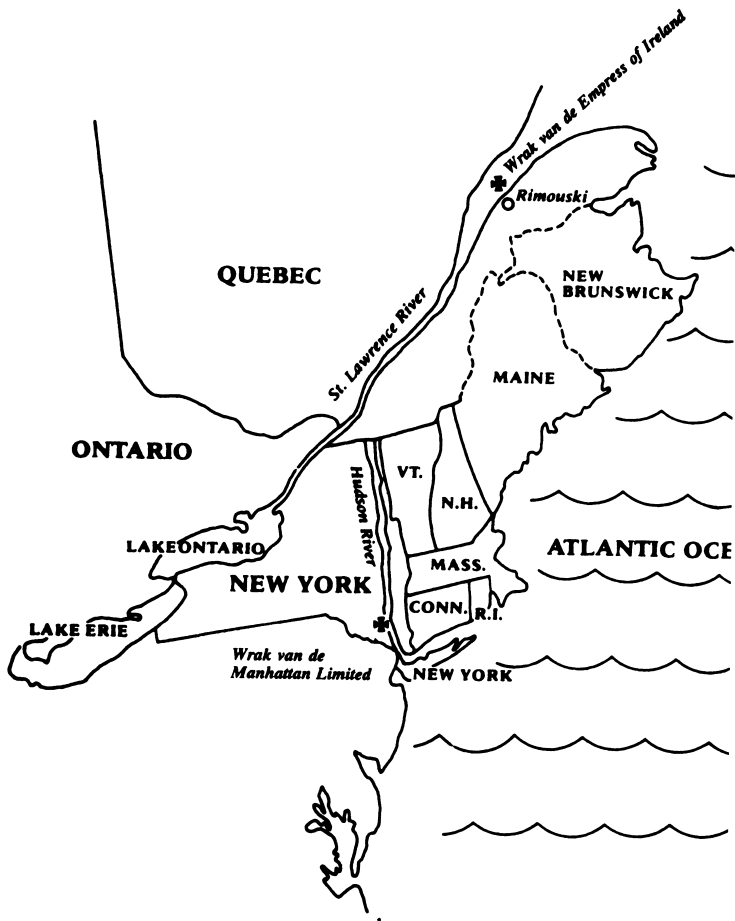
NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen in dankbaarheid aan Jerry Brown, Theresa Burkert, Charlie Davis, Derek & Susan Goodwin, Clyde Jones, Valery Pallai-Patty, Bill Shea en Ed Wardwell, die me op het goede spoor hielden.

Proloog

Dag van de dood

Mei 1914

IN HET BINNENLAND VAN DE STAAT NEW YORK

1

Terwijl de *Manhattan Limited* voortraasde over de spoorbaan die het landschap van de staat New York in tweeën verdeelde kondigden bliksemflitsen een dreigend onweer aan. Vette kolenrook braakte uit de schoorsteen van de locomotief omhoog tot een slanke pluim die hier en daar de sterren die aan de nachthemel glinsterden aan het oog onttrok. Op de stookplaat trok de machinist een zilveren Waltham cilinderhorloge uit een zak van zijn werkjas tevoorschijn, liet het deksel openklikken en bekeek in het rode schijnsel van de vuurhaard aandachtig de wijzerplaat. Niet het naderende onweer maakte hem ongerust, maar de meedogenloos voortkruipende minuten die zijn voor hem zo belangrijke tijdschema trachtten te ontwrichten.

Rechts vanuit de cabine het duister inturend zag hij de geteerde bielsen onder de acht reusachtige aandrijfwielen doorflitsen. Als een volledig in zijn taak opgaande scheepskapitein stond hij al drie jaar lang achter dezelfde smoorklep. Hij was trots op zijn 'Lena in galop', zoals hij de honderdtien ton ijzer en staal altijd liefdevol betitelde. De locomotief was in 1911 door de Alco Machinefabriek te Schenectady gebouwd, was zwart gepolijst met een rode bies en een vaardige hand had er in goud het nummer achtentachtig op aangebracht.

Hij luisterde hoe de stalen wielen in een opzwepend ritme over de voegen van de rails denderden en voelde de stuwkracht van de locomotief en de zeven wagons die volgden.

Om de snelheid te vergroten trok hij de smoorklep nog een streepje verder open.

In het ruim twintig meter lange, speciale pullman-rijtuig dat als laatste aan de trein was gekoppeld zat Richard Essex in de vestibulevormige bibliotheek aan een bureau. Te moe om de slaap te kunnen vatten en verveeld door de eentonige reis trachtte hij de tijd te doden met het schrijven van een brief aan zijn vrouw.

Hij beschreef het sierlijke interieur van de wagon, het drukke Circassisch noten houtsnijwerk, de fraaie elektrische lampen van geelkoper, de met rood fluweel beklede draaifauteuils en de potten met palmen. Hij

vermelde zelfs de naar voren hellende spiegels en de tegelvloeren in de toiletruimten van de vier ruime slaapcompartimenten.

In een rijk gelambrizeerde panoramacoupé achter hem zaten vijf militaire bewakers kaart te spelen onder de rook van hun sigaren die als een blauwige wolk naar het brokaten plafond dreef, terwijl hun wapens links en rechts op het meubilair verspreid lagen. Af en toe bukte één van de spelers naar de koperen kwispedoors die hier en daar op het Perzische tapijt stonden. Dit was misschien wel de grootste luxe die ieder van hen ooit had genoten, vermoedde Essex. Deze vorstelijke reisverzorging moest de regering vast tegen de vijfenzeventig dollar per dag hebben gekost, en dat allemaal voor het transporteren van één enkel vodje papier.

Met een zucht beëindigde hij zijn brief. Daarna deed hij hem in een enveloppe die hij in zijn borstzak liet glijden. Hij voelde nog steeds geen slaap opkomen zodat hij maar door de erkervormige boogvensters naar het donkere landschap buiten ging zitten staren terwijl hij naar de klagende fluittoon van de locomotief luisterde die telkens opklonk wanneer ze een dorpsemplacement naderden of voor een spoorwegovergang voorbijflitsten. Tenslotte stond hij op, rekte zich uit en liep naar de smaakvolle restauratiewagen waar hij aan een sneeuwwit mahoniehouten gedekte tafel ging zitten. De glans van de kristallen glazen en het zilveren bestek deed het wit van het tafellaken extra uitkomen. Een blik op zijn horloge leerde hem dat het een paar minuten voor twee in de ochtend was.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn, mr. Essex?’ Als bij toverslag bleek er een zwarte kelner te zijn verschenen.

Essex keek op en glimlachte. ‘Ik weet wel dat het al heel laat is, maar ik vroeg me af of ik misschien nog een klein hapje zou kunnen eten!’

‘Met alle genoegen, sir. Wat wenst u te gebruiken?’

‘Iets dat me zal helpen om in slaap te vallen.’

Over het gezicht van de kelner trok een grijns van veel witte tanden. ‘Dan wil ik u graag een halve fles Pommard bourgogne en een lekkere kom warme mosselsoep aanbevelen.’

‘Dat lijkt me inderdaad uitstekend.’

Toen hij wat later van zijn wijn zat te nippen kwam onwillekeurig de vraag bij Essex boven of het Harvey Shields óók zo moeilijk viel om in slaap te komen.

Harvey Shields beleefde een nachtmerrie.

Zijn onderbewustzijn weigerde tenminste elke andere verklaring te accepteren. Het krijsen van staal op staal en de kreten van hevige pijn en doodsangst die van buitenaf door de duisternis door drongen deden te veel aan de losgebarsten hel denken om werkelijkheid te kunnen zijn. Krampachtig probeerde hij zich aan het afschuwelijke tafereel te onttrekken en terug te keren naar een vredige slaap, maar toen begon de pijn tot hem door te dringen en hij besepte dat er van een droom geen sprake was.

Ergens beneden hem kon hij water horen ruisen alsof het door een tunnel werd gestuwd en daarna volgde een windstoot die alle lucht uit zijn longen scheen te persen. Hij trachtte zijn ogen te openen, maar het leek alsof zijn oogleden zaten dichtgelijmd. Hij merkte niet hoe zijn hoofd overal onder het bloed zat. Zijn lichaam lag in een foetushouding geklemd tegen koud, onbuigzaam metaal. De scherpe lucht van elektrische vonken prikkelde zijn neusgaten en samen met de verhevigde pijn bracht die hem iets meer tot bewustzijn.

Hij probeerde zijn armen en benen te verroeren, maar ze weigerden hem te gehoorzamen. Om hem heen daalde een wonderlijke stilte die slechts verbroken werd door het kabbelend geluid van lekkend water. Opnieuw deed hij een krampachtige poging om zich te bevrijden uit de klem die hem gevangen hield. Hij haalde diep adem en spande toen al zijn spieren.

Plotseling wist hij een arm los te wrikken en slaakte een gil toen een scherp stuk metaal een diepe snee in zijn onderarm veroorzaakte. De folterende pijn bracht hem eensklaps volledig bij kennis. Hij wreef het stollende vocht uit zijn ogen en tuurde rond naar wat eenmaal zijn hut was geweest aan boord van het Canadese luxe-passagiersschip dat Engeland als bestemming had.

De grote mahoniehouten toilettafel was verdwenen, evenals de schrijftafel en de nachstoel. Op de plek waar de vloer en de stuurboordwand van de hut hadden moeten zijn gaapte nu een enorm gat en achter de verwrongen rand daarvan bevonden zich slechts de door mist verhulde nacht en het donkere water van de St. Lawrence rivier. Het leek alsof hij in een bodemloze diepte staarde. Toen viel zijn blik op een wittige vlek en besepte hij dat hij niet alleen was.

Zó dichtbij dat hij haar bijna kon aanraken lag een jong meisje uit de aangrenzende hut onder het puin bedolven zodat slechts haar hoofd en

een bleke schouder uit de resten van het omlaaggestorte plafond staken. Haar goudblonde haar golfde neer in losse, bijna meterslange slierten. Haar hoofdje hing in een onnatuurlijke hoek met de rest van haar lichaam en van haar lippen sijpelde bloed over haar gezicht en kleurde de haarpracht langzaam karmijnrood.

Shields' aanvankelijke schrik begon te wijken om plaats te maken voor een opwellend gevoel van misselijkheid. Tot nu toe was er nog geen visioen van dood voor zijn geestesoog verschenen, maar uit het levenloze lichaam van het meisje kon hij opmaken hoe ook zijn eigen toekomstkanalen afnamen. Toen besprong hem plotseling een gedachte.

Wanhopig speurde zijn blik tussen de brokstukken tevergeefs naar het handkoffertje dat hij tevoren geen moment uit het oog had verloren. Het was verdwenen, opgeslokt door het puin. Zweet parelde uit elke porie bij zijn worsteling om zijn torso uit zijn gevangenis te bevrijden. De inspanning bleek tevergeefs want beneden zijn borst was zijn lichaam gevoeleloos geworden en toen wist hij met angstige zekerheid dat hij zijn ruggegraat had gebroken.

Om hem heen streed de grote stoomboot zijn doodsstrijd, maakte snel slagzij en zonk steeds dieper in het koude water dat voor eeuwig zijn graf zou vormen. Passagiers, sommige in avondkleding maar de meeste in nachtgewaad, krioelden dooreen over de hellende dekken en probeerden in de schaarse reddingsboten die konden worden neergelaten te klauteren of sprongen in de koude rivier waar ze zich vastklampten aan alles wat maar bleef drijven. Slechts luttele minuten scheidden het schip van zijn onherroepelijke ondergang, op nauwelijks twee mijlen van de kust.

'Martha?'

Shields verstarde en wendde zijn hoofd in de richting waar de zwakke kreet vandaan kwam, ergens achter de vernielde wand die zich tussen hem en de gang naast de hut bevond. Hij luisterde gespannen tot er opnieuw werd geroepen.

'Martha?'

'Die is hier!' schreeuwde Shields. 'Help me alstublieft!'

Een antwoord bleef uit, maar hij hoorde het gestommel van iemand die zich een weg baande door het puin. Weldra werd een gevallen stuk van het plafond opzij geschoven en verscheen een gelaat met een grijze baard.

'Mijn Martha! Hebt u mijn Martha soms gezien?'

De plotselinge bezoeker was duidelijk in een shocktoestand en zijn woorden klonken hol en ongearticuleerd. Onder zijn zwaar gehavende voorhoofd flitsten zijn ogen koortsachtig heen en weer.

'Een jong meisje met lang, blond haar?'

‘Ja, ja, dat is mijn dochter!’

Shields wees naar het lijk van het meisje. ‘Ik vrees dat ze dood is.’

In allerijl maakte de man met de baard de opening wijder en kroop er doorheen. Met een ongelovig, verbijsterd gezicht liep hij op het meisje toe, tilde het bebloede hoofdje op en streek haar haren achterover. Een paar ogenblikken was hij doodstil.

‘Ze heeft tenminste niet geleden,’ probeerde Shields hem op zachte toon te troosten.

De vreemdeling gaf geen antwoord.

‘Wat vreselijk voor u,’ fluisterde Shields. Hij merkte hoe het schip sterke slagzij naar stuurboord maakte. Het water onder hem steeg nu sneller en er restte nog maar weinig tijd. Hij moest het verdriet van de vader doorbreken om hem op de één of andere wijze zover te krijgen dat hij het koffertje in veiligheid zou brengen.

‘Weet ú soms wat er gebeurd is?’ begon hij.

‘Een botsing,’ klonk het vage antwoord. ‘Ik was aan dek en toen kwam er plotseling een ander schip uit de mist opdoemen. Boorde zich met zijn boeg in onze flank.’ De vader zweeg weer even en haalde een zakdoek tevoorschijn om het bloed van het gezicht van het dode meisje te wissen. ‘Martha heeft me gesmeekt of ze met me mee naar Engeland mocht gaan. Haar moeder voelde er niet voor, maar ik vond het goed. O god, had ik het maar geweten...’ Zijn stem stierf weg.

‘U kunt er verder niets aan doen,’ zei Shields. ‘U moet zorgen dat u uzelf redt.’

Traag draaide de vader zich om en staarde hem aan met ogen die niets schenen te zien. ‘Het is mijn schuld dat ze dood is,’ fluisterde hij schor.

Shields’ woorden drongen niet tot hem door. Uit pure wanhoop gaf die de diep in hem smeulende woede de vrije loop.

‘Luister!’ riep hij. ‘Ergens onder dat puin ligt een koffertje met een document dat absoluut het ministerie van Buitenlandse Zaken in Londen moet bereiken.’ Hij schreeuwde nu zo hard hij kon. ‘Zoekt u dat alstublieft!’

Het water wervelde in kleine draaikolken op nog geen meter afstand. Binnen weinige seconden zouden zij door de vloed worden verzwolgen. Op het wateroppervlak dreven vette olieplekken en kolenstof terwijl buiten de nacht werd verscheurd door het angstgegil van honderden tot sterven gedoemde zielen.

‘Luistert u alstublieft naar me zolang het nog niet te laat is,’ smeekte Shields hem. ‘Uw dochter is tóch dood.’ Met gebalde vuisten roffelde hij op het staal dat hem gevangen hield zonder op de pijn van zijn ontvelde handen te letten. ‘Gaat u hier weg voordat het niet meer kan. Zoek mijn

koffertje en neem het mee. U kunt het aan de kapitein geven, die weet wel wat hij er verder mee moet doen.'

Met trillende lippen opende de vader zijn mond. 'Ik mag Martha hier niet alleen achterlaten... ze is bang in het donker...' Hij mompelde alsof hij voor een altaar stond.

Dit was de genadeslag. De door verdriet overmande vader verviel in een soort waanzin en kon tot niets meer worden gedwongen. Hij boog zich over zijn dochter heen en kuste haar voorhoofd. Daarna barstte hij los in een onbedaarlijk gesnik.

Merkwaardig genoeg verdween Shields' uit teleurstelling voortkomende woede. Naar gelang hij zijn falen en het perspectief van de dood begon te accepteren verloren angst en schrik alle betekenis. Tijdens de luttele ogenblikken die hem nog restten passeerde hij de grenzen van de realiteit en zag alles in een ongewoon helder licht.

Toen de ketels het begaven vond er diep in de ingewanden van het schip een geweldige explosie plaats. Het kantelde naar stuurboord en zonk, de achtersteven het eerst, omlaag naar de wachtende bedding van de rivier. Tussen het ogenblik van de botsing van het schip in het duister van de vroege ochtend en het moment waarop het onttrokken werd aan de blik van de talloze mensen die krampachtig bleven worstelen om niet te verdrinken waren minder dan vijftien minuten verstreken.

Het was tien over twee.

Shields deed geen enkele poging tot verzet, om zijn adem in te houden om het onvermijdelijke nog een paar seconden langer uit te stellen. Hij deed zijn mond wijd open en liet het bedorven smakende water met grote teugen naar binnen stromen, kokhalzend toen het zijn keelgat passeerde. De luchtloze graftombe sleurde hem mee naar de diepte. Het gevoel van verstikking en zijn andere kwellingen waren snel voorbij en zijn bewustzijn werd gedooft.

En daarna was er niets meer, totaal niets.

Alsof de hel die nacht was losgebroken, zo oordeelde Sam Harding, de bureau­list van de New York & Quebec Northern Railroad, toen hij op het perron van zijn stationnetje stond te kijken hoe de populieren langs de spoorweg onder het geweld van woeste stormvlagen horizontaal zwiepten.

Hij maakte het einde mee van een hittegolf die de provincies van de streek New England had verzengd; de warmste meimaand sedert 1880, zo had Wacketshire's weekblad op de voorpagina met rode Bodoni reuzenlet­ters verkondigd. Bliksemflitsen schoten in grillige tekeningen door de nog donkere nachthemel, terwijl de temperatuur in één uur twaalf graden was gedaald. Harding moest onwillekeurig huiveren toen de wind tegen zijn door de vochtigdrukkende atmosfeer bezwete, katoenen overhemd blies.

In de verte kon hij op de rivier de lichtjes onderscheiden van een uit vrachtschuiten bestaande sleep die tegen de stroom op tornde. Stuk voor stuk doofden de flauwe gele lichtschijnsels even toen de schepen onder de pijlers van de grote brug doorvoeren.

Hardings station lag aan de buitenkant van het plaatsje, eigenlijk een dorp, waar de spoorweg zich in tweeën splitste. Het hoofdspoor liep in noordelijke richting verder naar Albany, terwijl de zijlijn over de Deauville-Hudson River brug oostwaarts naar Columbiaville afboog voordat hij zich op zijn beurt vertakte naar de ten zuiden gelegen stad New York.

Ofschoon er nog geen enkele druppel was gevallen rook het onmiskenbaar naar regen. Hij liep naar zijn T-Ford stationsvrachtwagentje, knoopte de onder de rand van het dakzeil bevestigde touwtjes los en liet de imitatieleren zijschermen naar beneden rollen zodat ze de eikenhouten panelen bedekten. Daarna zette hij ze vast met hun vleugelsluitingen en ging weer naar het stationsgebouwtje terug.

Hiram Meechum, de nachtklerk van de Western Union telegraaf­maatschappij, zat volledig opgaand in zijn favoriete bezigheid, schaken met de telegrafist van een verderop gelegen station, over zijn stukken gebogen. De wind liet de vensters in hun sponningen rammelen, bijna in hetzelfde ritme als het staccato getik van de voor Meechum op de tafel vastgeschroefde seinsleutel. Harding pakte een kan van een petroleum­kachel en schonk zich een kop koffie in.

‘Wie wint er?’

Meechum keek naar hem op. ‘Deze keer moet ik tegen Standish in Germantown spelen. Een verdomd taaie rakker.’ De seinsleutel begon te ratelen en Meechum verzette één van zijn schaakstukken. ‘Die konin-

gin pakt mijn paard,' mopperde hij. 'Het ziet er niet bepaald bemoedigend uit.'

Harding haalde een horloge uit een vestzak en tuurde bedenkelijk zijn wenkbrauwen fronsend naar de wijzerplaat. 'De *Manhattan Limited* is twaalf minuten over tijd.'

'Vermoedelijk te laat vanwege het onweer,' zei Meechum. Hij seinde zijn volgende zet door, liet zijn voeten op de rand van de tafel rusten en leunde in afwachting van de reactie van zijn tegenspeler achterover, waardoor zijn stoel op twee poten balanceerde.

Alle waterdorpels aan de stationsmuren kraakten toen een vurige schicht langs het zwerk flitste en in een nabijgelegen weide een boom trof. Harding nam voorzichtig teugjes van de dampende koffie en staarde onwillekeurig naar het plafond, zich afvragend of de bliksemafleider boven op het dak nog wel in orde was. Het luide gerinkel van de telefoonbel boven zijn cilinderbureau verstoorde zijn gedachten.

'Je lijnopzichter met een boodschap over de *Limited*,' voorspelde Meechum hem ongeïnteresseerd.

Harding bracht het apparaat in verticale stand en hield het ronde luisertelefoontje tegen zijn oor. 'Met Wacketshire,' antwoordde hij.

Tussen het statische geknetter dat het onweer in de verbinding teweegbracht was de stem van de lijnopzichter in Albany nauwelijks hoorbaar. 'De brug... kunnen jullie de brug zien?'

Harding keerde zich naar het raam aan de oostzijde. In het donker reikte zijn blik niet verder dan het einde van het perron. 'Ik zie niks. Even wachten tot de volgende bliksemstraal.'

'Staat de brug nog overeind?'

'Waarom zou hij niet overeind staan?' vroeg Harding een beetje kregel.

'Er belde zopas een sleepbootkapitein vanuit Catskill die geweldig tekeer ging,' klonk krakend het antwoord van de lijnopzichter. 'Hij beweert dat er een dwarsbalk van de brug naar beneden is gevallen en een van de schuiten van zijn sleep heeft beschadigd. Iedereen hier is in paniek. De stationschef van Columbiaville zegt dat de *Limited* vertraging heeft.'

'Zeg maar dat ze niet ongerust hoeven te zijn, want de trein heeft Wacketshire nog niet bereikt.'

'Ben je daar wel zeker van?'

Na die stomme vraag van de lijnopzichter schudde Harding ongelovig zijn hoofd. 'Verdomme nog aan toe! Geloof je soms dat ik het niet wéét wanneer er een trein langs mijn station komt?'

'Godzijdank zijn we nog op tijd.' In weerwil van de storing op de lijn was de opluchting van de ander duidelijk hoorbaar. 'Het treinpersoneel niet meegerekend vervoert de *Limited* negentig passagiers plus een speci-

aal regeringsrijtuig dat een of andere hoge piet naar Washington brengt. Laat hem stoppen en inspecteer de brug zodra het licht wordt.'

Harding bevestigde dat hij de instructies had begrepen en hing op. Hij pakte een geblindeerde lantaren met rood glas die aan een haak aan de muur hing, schudde hem even heen en weer om te controleren of er nog voldoende petroleum in het tankje zat en stak de pit aan. Van boven zijn schaakstukken keek Meechum met een vragende blik naar hem op.

'Ga je de *Limited* tegenhouden?'

Harding knikte. 'Albany zegt dat er een dwarsbalk van de brug naar beneden is gevallen. Ze willen dat hij wordt nagekeken voordat er weer een trein overheen gaat.'

'Zal ik de lantaren van de seinpaal voor je aansteken?'

Buiten werd het geweld van de wind overstemd door een hoge fluittoon. Harding spitste zijn oren en trachtte te schatten hoe ver het geluid nog verwijderd was. Het klonk wederom, maar nog niet veel dichterbij.

'Daar is geen tijd meer voor. Ik zal hem stopsignalen geven met deze ...'

Plotseling vloog de deur wijd open en op de drempel stond een onbekende die snel met een scherpe blik het interieur van het stationnetje overzag. Hij was klein en broodmager en had een soort jockey-postuur. Zijn snor en het haar onder het scheef op zijn hoofd geplaatste strooien panama-hoedje waren beide blond. Uit zijn kleding viel op te maken dat hij daar veel zorg aan besteedde: een Weber & Heilbronner kostuum volgens de Engelse mode met zijden stiksel, waarvan de broekspijpen met messcherpe vouwen op gelijke hoogte ophielden boven een paar tweekleurig bruine, suède met patentleren schoenen. Het meest opvallende aan hem was echter het automatische Mauser-pistool in zijn slanke, vrouwelijke hand.

'Wat heeft dit in godsnaam te betekenen?' mompelde Meechum totaal verbluft.

'Een roofoverval, mijne heren,' zei de indringer met iets dat naar een glimlach zweemde. 'Ik dacht dat dát wel duidelijk was.'

'Je bent gek!' snauwde Harding. 'Er valt hier niets te stelen.'

'In jullie station is een safe,' zei de vreemdeling met een hoofdknik in de richting van de stalen brandkast die op hoge zwenkwielen in een hoek van Hardings kantoortje stond. 'En in safes zitten meestal waardevolle dingen; loonzakjes misschien?'

'Het beroven van een spoorwegmaatschappij wordt beschouwd als een misdrijf jegens de staat, mister. Bovendien is Wacketshire een landbouwgemeente. Er worden van hier uit geen loonzakjes verzonden. Lieve hemel, we hebben zelfs niet eens een bank.'

‘Voor debatten over de economische situatie van Wacketshire ben ik niet in de stemming.’ De lange haan van de Mauser werd gespannen. ‘Maak die safe open.’

De stoomfluit klonk opnieuw, veel dichterbij nu en uit ervaring wist Harding dat het geluid van een baanvak afkomstig was dat minder dan vijfhonderd meter van hem vandaan lag. ‘Goed dan, wát je maar wilt, zodra ik de *Limited* heb laten stoppen.’

Het pistool ging af en Meechums schaakbord explodeerde zodat overal op de linoleum vloer splinters vielen. ‘Nu is het afgelopen met dat stomme geraaskal over treinen die moeten stoppen. Ik raad je dringend te doen wat ik zei.’

Met een blik waarin plotseling afschuw te lezen stond staarde Harding de rover aan. ‘Je begrijpt er niets van. De brug is misschien onklaar.’

‘Ik begrijp alleen maar dat jij slim probeert te zijn.’

‘Ik zweer je bij god...’

‘Het is waar wat hij zegt,’ onderbrak Meechum hem. ‘Zo-even hebben ze ons uit Albany telefonisch gewaarschuwd in verband met de brug.’

‘Luister alsjeblieft naar ons,’ smeekte Harding hem. ‘Je zou de dood van honderd mensen op je geweten hebben.’ Hij zweeg even met een gezicht dat bleek was in het door het raam vallende schijnsel van de koplamp van de locomotief. Het fluitgegil was nu minder dan tweehonderd meter verwijderd. ‘In gódsnaam ...’

Meechum ontrukte Harding de lantaren en spoedde zich naar de open deur. Weer knalde het pistool. Met een doffe klap trof de kogel zijn dij zodat hij een halve meter voor de drempel op de grond viel. Hij werkte zich op zijn knieën en haalde uit met zijn arm om de lantaren naar buiten op de rails te slingeren. De man met het strooien hoedje greep hem bij de pols, liet tegelijkertijd de pistoolloop op Meechum’s schedel neerkomen en schopte de deur in het slot.

Daarna rende hij naar Harding toe en snauwde: ‘Nou maak je die vervloekte safe open!’

Toen hij zag hoe het bloed van Meechum op de grond een plas vormde kwam Hardings maag in opstand en hij gehoorzaamde. Met zijn hand op de knop van het combinatieslot voelde hij zich misselijk van machteloosheid toen op minder dan zes meter achter hem de trein over de rails langsdenderde en de lichten van de pullmannrijtuigen flakkerende schijnsels door de stationsvensters wierpen. In minder dan een minuut was het geklikklak op de railskoppels van de achterste wagon weggestorven en de trein verdwenen in de richting van de oprit van de brug.

De tuimelaars van het slot vielen in de juiste stand en Harding schoof de grendel weg, liet de zware deur openzwaaien en ging opzij. In de

brandkast lagen wat niet afgehaalde pakjes, oude stationslogboeken en dienstrapporten en een geldkistje. De bandiet greep het kistje en telde de inhoud.

‘Achtien dollar veertien,’ zei hij onverschillig. ‘Niet bepaald een ruim bedrag maar toch genoeg om een paar dagen van te eten.’

Na ze zorgvuldig te hebben opgevouwen deed hij de bankbiljetten in een leren portefeuille. Het kleingeld liet hij in zijn broekzak vallen. Met een nonchalant gebaar het geldkistje op het schrijfbureau gooiend stapte hij over Meechum heen en verdween naar buiten in het onweer.

Kreunend verroerde Meechum zich. Harding ging op zijn knieën zitten en ondersteunde met zijn hand het hoofd van de telegrafist. ‘En de trein?’ fluisterde Meechum.

‘Je bloedt lelijk,’ zei Harding. Hij trok een rode zakdoek uit zijn achterzak en drukte hem op de gapende wond.

Met zijn tanden op elkaar om de folterende pijn van zijn twee verwondingen te onderdrukken staarde Meechum Harding met een doffe blik aan. ‘Bel naar de oostelijke oever... om te weten te komen of de trein daar veilig is gearriveerd.’

Harding liet het hoofd van zijn vriend weer op de grond zakken. Hij greep de telefoon en zette de schakelhendel terug in de positie voor het maken van verbinding met andere stations. Ondanks zijn schreeuwen in de microfoon was stilte zijn enige antwoord. Even sloot hij zijn ogen voor een kort gebed en probeerde toen opnieuw. De lijn naar de andere rivieroever leek dood. Koortsachtig draaide hij aan de kiesschijf van de Cummings-Wray-zender om de lijnopzichter in Albany op te roepen. Het enige wat hij hoorde was statisch geknetter.

‘Ik kan hen niet bereiken.’ Hij proefde een bittere smaak op zijn tong. ‘Het onweer heeft alle verbindingen verbroken.’

De seinsleutel van de telegraaf begon te klikken. ‘Het telegraafnet werkt anders nog,’ mopperde Meechum. ‘Dat is Standish met zijn volgende zet.’

Krimpand van pijn sleepte hij zich over de grond naar de tafel, tastte omhoog naar de seinsleutel en onderbrak het binnenkomende bericht met een noodsignaal om de lijn vrij te maken. Daarna keken de beide mannen elkaar heel even strak aan, angstig voor wat ze zouden ontdekken onder het vroege ochtendlicht dat de oostelijke einder begon te kleuren. De naar binnen waiende wind liet losse papieren ronddwarrelen en blies hun haar in de war.

‘Ik zal Albany waarschuwen,’ zei Meechum tenslotte. ‘Hou jij je maar bezig met de brug.’

Als in een koortsdroom sprong Harding met groeiende paniek van het perron tussen de rails en ijelde zonder zich om mogelijk gevaar te bekom-

meren over de dwarsliggers heen. Weldra ademde hij met korte stoten en leek zijn hart uit zijn ribbekast te willen springen. Hij rende langs de oprit en onder de steunbalken van de overspanning aan de westelijke oever door naar het middelste deel van de Deauville-Hudsonbrug. Hij struikelde en viel languit, waarbij hij zijn knie aan een railbout bezeerde. Na weer overeind te zijn gekrabbeld vervolgde hij strompelend zijn weg. Bij het punt waar de midden-overspanning begon bleef hij staan.

Een rilling van onpasselijkheid becroop hem toen hij sprakeloos van afschuw stond te staren naar iets dat zijn ogen nauwelijks konden geloven.

Midden in de brug was een enorme opening. Het centrale bruggedeelte was verzwolgen door de koude, grijze golven van de vijfenveertig meter daaronder stromende Hudsonrivier. En eveneens verdwenen was de passagierstrein met honderd mannen, vrouwen en kinderen.

‘Dood... allemaal dood!’ schreeuwde Harding in machteloze woede. ‘En dat alles voor achttien dollar en veertien cent.’